

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.671 van 6 juni 2011
in de zaak A. 190.289/IX-6112**

In zake : Frank DEVALCK
wonend te 1654 Huizingen
Koningin Fabiolalaan 12
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE BEERSEL, vertegenwoordigd door het college
van burgemeester en schepenen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 november 2008, strekt tot de nietigverklaring van artikel 2 van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beersel van 10 september 2008 waarbij Frank Devalck voorlopig wordt aangewezen voor de betrekking van ambtenaar verantwoordelijk voor de noodplanning van de gemeente Beersel, waarbij hem voor de uitvoering van deze opdracht een lokaal in het voormalig conciërgegebouw van het domein Rondenbos wordt toegewezen en waarbij hem wordt medegedeeld dat hij zijn aanwezigheid in het commissariaat strikt dient te beperken tot de tijd nodig voor het uitoefenen van zijn bevoegdheden als officier van bestuurlijke en gerechtelijke politie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en zijn advocaat Nathalie Swartebroeckx, die loco advocaat Ingrid Martens verschijnt, en advocaat Filip De Preter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie in de politiezone Beersel.

3.2. Op 22 februari 2008 wordt hij door zijn korpschef geëvalueerd. In deze evaluatie wordt in verband met zijn “overeenstemming met het competentieprofiel” gesteld dat de verzoeker over de nodige kwaliteiten beschikt voor de uitoefening van zijn huidige functie en dat hij wellicht een functie met meer verantwoordelijkheid aankan. Inzake de “eerbiediging van de waarden van de politiediensten” wordt in de evaluatie vermeld dat er geen opmerkingen zijn op het gedrag van de verzoeker met betrekking tot het naleven van de waarden. De verzoeker krijgt uiteindelijk de eindvermelding “bevredigend” waarbij de korpschef overweegt dat ondanks het feit dat er gedurende een bepaalde periode duidelijke spanningen waren tussen hem en de verzoeker, de verzoeker zich steeds ten volle is blijven inzetten voor het goed functioneren van zijn dienst.

3.3. Op 3 juli 2008 stuurt een arbeidsgeneesheer van de externe dienst voor preventie en bescherming op het werk (IDEWE) een e-mail naar de burgemeester en de zonechef met daarin haar bevindingen naar aanleiding van het medisch onderzoek op 30 juni 2008 van 22 politieambtenaren van de politiezone. Zij haalt drie knelpunten aan, waarbij het derde knelpunt als volgt wordt omschreven:

“Een derde knelpunt is de aanwezigheid van de Heer De Valck, die veel bij naam genoemd wordt door meerdere personen... ik heb in dit verband verscheidene verhalen gehoord. Ik ben van mening dat op een bepaald ogenblik het welzijn van de groep primeert boven dat van een persoon en dat er dan bepaalde beslissingen moeten worden genomen door de leidinggevend. De Heer De Valck lijkt op een subtiële manier telkens weer opnieuw grensoverschrijdend gedrag te vertonen, de goede werking van het politiekorps te storen en te verhinderen, en lijkt het leven van meerdere personen te verzuren. Aan deze man kan hulp worden aangeboden door ervaren psychologen maar tegelijkertijd moet ervoor gezorgd worden dat deze persoon het korps geen verdere schade kan berokkenen door hem eventueel een andere functie met voldoende werk te geven maar waar hij onafhankelijk kan werken (dit jaar volgde ik o.a. de cursus rampenmanagement waar voornamelijk politieofficieren aan deelnamen: mogelijk kan hij een rol vervullen in de gemeentelijke noodplanning samen met een gemeentelijke ambtenaar naar aanleiding van de nieuwe wetgeving?). Het is ook aangewezen dat de leidinggevend met de Heer De Valck praten en duidelijk zeggen wat hij kan en moet doen.

U kan allicht ook van aangenomen artsen zoals Dokter S. en Dokter R.V.P. uit de streek en van onze psychologe, E.C. vernemen dat zij op de hoogte zijn van deze crisissituatie.

Met deze wil ik u erop attent maken dat u voor een verdere aanpak van het probleem wel een beroep kan doen op onze cel psychosociale belasting of beroep kan doen op mensen gespecialiseerd in conflictbeheersing.

Indien mogelijk kan men deze situatie nog intern aanpakken op voorwaarde dat men zich sterk bewust is van hoe mensen communiceren en reageren. De toestand is echter in die zin geëvolueerd dat een inbreng van de leidinggevenden noodzakelijk zal zijn en dat er krachtdadig moet worden opgetreden. Meerdere agenten waarschuwen mij dat een fysiek conflict in de nabije toekomst mogelijk is.”

3.4. Met een nota van 1 augustus 2008, ondertekend door de burgemeester en de korpschef, wordt aan de verzoeker meegedeeld dat hij met ingang van 4 augustus 2008 aangeduid wordt als verantwoordelijke ambtenaar voor de noodplanning van de gemeente Beersel en dat hij deze opdracht zal dienen uit te voeren in de oude conciërgewoning van het domein Rondenbos.

Op 7 augustus 2008 zet de korpschef in een nota aan de verzoeker de bijzondere richtlijnen met betrekking tot diens nieuwe functie uiteen.

3.5. Op 10 september 2008 neemt het college van burgemeester en schepenen het volgende besluit:

“Betreft: Risicoanalyse psychosociale belasting bij de lokale politie

[...]

- Wettelijke motivering:

KB van 17 mei 2007 betreffende de voorkoming van psychosociale belasting veroorzaakt door het werk, waaronder geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk

KB van 3 mei 1999 betreffende de opdrachten en de werking van de Comités voor preventie en bescherming op het werk

Wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk

- Feitelijke motivering:

De vertrouwelijke informatie vanwege de arbeidsgeneesheer van IDEWE besproken met de Heer Burgemeester tijdens de vakantie van de korpschef van de lokale politie

Besluit:

Artikel 1.

Als gevolg van de richtlijnen van de arbeidsgeneesheer wordt beslist IDEWE aan te duiden voor het uitvoeren van een risicoanalyse zoals bepaald in artikel 3 van het KB van 17 mei 2007 betreffende de voorkoming van psychosociale belasting veroorzaakt door het werk, waaronder geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk.

Artikel 2.

Gelet op het feit dat de arbeidsgeneesheer in haar verslaggeving melding maakt van een mogelijk fysiek conflict in de toekomst en gezien dit mogelijk fysiek geweld dient vermeden te worden, worden in afwachting van de bekendmaking van de resultaten van voornoemde risicoanalyse en de erop gebaseerde structurele maatregelen volgende voorlopige maatregelen genomen:
1° CP Devalck Frank wordt voorlopig aangewezen voor de betrekking verantwoordelijk voor de noodplanning van de gemeente Beersel
2° Voor de uitvoering van deze opdracht wordt hem een lokaal in het voormalig conciërgegebouw van het Domein Rondenbos toegewezen.

Om incidenten te voorkomen zal CP Devalck zijn aanwezigheid in het commissariaat strikt dienen te beperken tot de tijd nodig voor het uitoefenen van zijn bevoegdheden als officier van bestuurlijke en gerechtelijke politie. De praktische modaliteiten zullen hem door de korpschef meegedeeld worden.

Artikel 3.

De leden van het Comité voor preventie en bescherming op het werk van de PZ Beersel zullen door de korpschef in kennis gesteld worden van de beslissing om over te gaan tot het uitvoeren van een risicoanalyse. Na de bekendmaking van de resultaten zal het comité bij elkaar geroepen worden.

Artikel 4.

Alle kosten die verbonden zijn aan de uitvoering van de risicoanalyse, inbegrepen de psychosociale begeleiding en de kosten voortvloeiende uit de medische en psychologische onderzoeken zullen aangerekend worden op artikel 330/123-14 van de politiebegroting.”

Artikel 2 van dit besluit vormt het voorwerp van het voorliggende beroep. Met een nota van 12 september 2008 brengt de korpschef de inhoud van het besluit aan de verzoeker ter kennis en wordt hem de e-mail van de

arbeidsgeneesheer van 3 juli 2008 meegedeeld. Met die nota wordt ook de beslissing van 1 augustus 2008 ingetrokken.

Op 15 september 2008 stuurt de korpschef de verzoeker een nieuwe nota met bijzondere richtlijnen met betrekking tot zijn nieuwe functie en wordt de nota van 7 augustus 2008 opgeheven. Met een nota van 19 september 2008 wordt aan de verzoeker een afschrift van het collegebesluit van 10 september 2008 meegedeeld.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Eerste exceptie

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt op dat de bestreden beslissing een loutere maatregel van inwendige orde is, die niet met een annulatieberoep kan worden bestreden. Anders dan een ordemaatregel, die steunt op het gedrag van de betrokkene, is de bestreden beslissing enkel genomen in het belang van de dienst, na de vaststelling van spanningen die dreigen te escaleren.

5. De verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat het wel degelijk om een ordemaatregel gaat die steunt op zijn gedrag aangezien de bestreden beslissing, blijkens de feitelijke motivering ervan, steunt op het medisch verslag van de arbeidsgeneesheer waarin wordt gesteld dat de verzoeker op een subtiële manier telkens weer grensoverschrijdend gedrag lijkt te vertonen, dat hij de goede werking van het politiekorps lijkt te storen en het leven van meerdere personen lijkt te verzuren en dat zijn aanwezigheid een knelpunt is.

6. In haar laatste memorie betwist de verwerende partij dat het gedrag van de verzoeker aan de basis van de bestreden beslissing ligt. Weliswaar verwijst het verslag van de arbeidsgeneesheer naar het gedrag van de verzoeker,

maar uit artikel 2 van de bestreden beslissing en de nota van 12 september 2008 van de korpschef blijkt dat de bestreden beslissing enkel genomen is omwille van een mogelijk fysiek conflict in de toekomst.

De verwerende partij merkt ook nog op dat de verzoeker niet zozeer problemen lijkt te hebben met zijn nieuwe functie, maar wel met de richtlijnen van de korpschef met betrekking tot die nieuwe functie. Die richtlijnen maken evenwel niet het voorwerp uit van het beroep.

Beoordeling

7. De veranderde dienstaanwijzing is in beginsel te beschouwen als een maatregel omtrent de interne werking van het bestuur die, aangezien hij de rechtstoestand van de verzoeker niet wijzigt, in de regel niet met een annulatieberoep kan bestreden worden. Het is evenwel anders wanneer dergelijke maatregel ernstige gevolgen heeft voor de wijze waarop de betrokkene zijn ambt moet vervullen of wanneer de maatregel steunt op negatieve gegevens die zijn persoon betreffen.

8. Te dezen steunt de bestreden beslissing op een verslag van de arbeidsgeneesheer waarin melding wordt gemaakt van een mogelijk fysiek conflict dat wordt gelinkt aan de houding van de verzoeker op de dienst; zo wordt onder meer gesteld dat de verzoeker “op een subtiële manier telkens weer opnieuw grensoverschrijdend gedrag [lijkt] te vertonen, de goede werking van het politiekorps [lijkt] te storen en te verhinderen, en het leven van meerdere personen [...] te verzuren” en om dat probleem op te lossen wordt de verzoeker, in afwachting van het resultaat van de risicoanalyse, naar een andere dienst op een andere locatie verplaatst. Aan de beslissing ligt aldus de houding van de verzoeker ten grondslag. Tegen dergelijke beslissing kan hij een annulatieberoep indienen. De omstandigheid dat de dienstaanwijzing voorlopig is doet daar niets aan af. Daarenboven heeft het bestreden besluit ook een substantiële weerslag op de wijze waarop de verzoeker zijn functie moet vervullen. In dat verband zet de verzoeker

-hierin niet tegengesproken door de verwerende partij- uiteen dat hij in plaats van een operationele functie waarin hij leiding of gezag had over een aantal personeelsleden, nu een louter administratieve taak moet uitvoeren, dat hij op een andere plaats wordt tewerkgesteld, dat hem de toegang tot het commissariaat wordt verboden en dat hem een reeks faciliteiten wordt ontnomen.

De exceptie is niet gegrond.

B. Tweede exceptie

Standpunt van de partijen

9. De verwerende partij werpt op dat de Raad van State niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen aangezien het betrekking heeft op een geschil dat handelt over geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag in de zin van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk (hierna: de welzijnswet) en dergelijke geschillen overeenkomstig artikel 578 van het gerechtelijk wetboek tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken behoren.

10. De verzoeker antwoordt in zijn memorie van wederantwoord dat hij de vernietiging vordert van een eenzijdige administratieve rechtshandeling, waarbij hij de schending van de welzijnswet niet aanvoert terwijl hij ook nooit een vordering in de zin van artikel 32decies van de welzijnswet heeft ingesteld. Zodoende heeft het voorliggende beroep geen betrekking op een geschil in de zin van de welzijnswet en is de Raad van State wel degelijk bevoegd.

11. In haar laatste memorie herhaalt de verwerende partij dat het beroep kadert in een geschil in de zin van de welzijnswet. Zij laat gelden dat de bestreden beslissing een maatregel is in de zin van artikel 5 -dat de werkgever verplicht om de nodige maatregelen te nemen ter bevordering van het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk- en artikel 32septies -dat de

werkgever verplicht om geschikte maatregelen te nemen wanneer hem feiten van geweld, pesterijen of ongewenst seksueel gedrag op het werk ter kennis worden gebracht- van de welzijnswet. Ook uit het verslag van IDEWE blijkt dat de maatregel kadert in het voorkomen van een psychosociale belasting op de werkvloer, hetgeen wel degelijk een bevoegdheid van de arbeidsrechtbank is. Ten slotte merkt zij nog op dat het collegebesluit zowel de welzijnswet als twee uitvoeringsbesluiten van die wet als wettelijke basis vermeldt.

Beoordeling

12. De verwerende partij is van oordeel dat het voorliggende beroep een geschil is in de zin van de welzijnswet dat overeenkomstig artikel 578, 11°, van het Gerechtelijk Wetboek, -dat bepaalt dat de arbeidsrechtbank kennis neemt van geschillen betreffende geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk die hun oorzaak vinden in hoofdstuk Vbis van de welzijnswet- tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken behoort.

13. Het besluit waarvan de bestreden beslissing een onderdeel vormt, verwijst in zijn aanhef naar de wet van 4 augustus 1996 en twee uitvoeringsbesluiten daarvan. Die reglementaire bepalingen vormen de rechtsgrond voor het uitvoeren van een risicoanalyse binnen het politiekorps, waarover artikelen 1 en 3 handelt. De omstandigheid dat de bestreden maatregel vormelijk als artikel 2 in die beslissing opgenomen is -omdat hij voortbouwt op de mededeling van de geneesheer die het medisch onderzoek van het personeel uitvoerde- betekent evenwel nog niet dat hij op zich een geschil doet ontstaan dat zijn oorzaak vindt in hoofdstuk Vbis van de welzijnswet of dat verband houdt met die wet. Uit niets blijkt dat de bestreden beslissing kadert in de rechtsgang uitgetekend door die wet. Het betreft een eenzijdige beslissing waarbij het bestuur de toestand van de verzoeker vaststelt met het oog op het dienstbelang.

In ieder geval dient de vraag of de Raad van State zich niet onbevoegd moet verklaren wegens de bevoegdheid van de justitiële rechter -te

dezen de arbeidsrechtbank- ontkennend te worden beantwoord. Zo heeft de Algemene Vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in zijn arrest nr. 183.478 van 27 mei 2008 inzake Gillain uiteengezet waarom “artikel 79 van de wet van 4 augustus 1996 (...), noch overigens artikel 578, 11° van het Gerechtelijk Wetboek, tot gevolg hebben dat de Raad van State onbevoegd is om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring van beslissingen die verband houden met de bepalingen van (...) hoofdstuk Vbis betreffende geweld, pesterijen en ongewenst sexueel gedrag op het werk”, daaraan toevoegend dat “dergelijke beroepen des te minder aan de rechtsmacht van de Raad van State onttrokken zijn wanneer zij niet uitsluitend de schending van de bepalingen van hoofdstuk Vbis van de wet van 4 augustus 1996 aanvoeren, maar gesteund zijn op de schending van andere rechtsregels”. De Raad van State aligneert zich voor de onderhavige zaak op dat arrest en stelt vast dat in dit geval zelfs geen middelen ontwikkeld worden die expliciet ontleend zijn aan de schending van hoofdstuk Vbis van de welzijnswet.

De exceptie is niet gegrond.

V. Onderzoek van het tweede en het derde middel

A. Tweede middel

Vooraf

14. Het middel wordt onderzocht in de mate de verzoeker erin aanvoert dat de materiële motiveringsplicht geschonden is doordat:

- de bestreden beslissing steunt op het verslag van de arbeidsgeneesheer dat volledig in strijd is met zijn evaluatie;
- in zijn dossier geen enkel document terug te vinden is dat de maatregel zou kunnen verantwoorden;
- in het verslag van de arbeidsgeneesheer allerlei zaken over de verzoeker beweerd worden, zonder dat dit gestaafd wordt met feiten.

Standpunt van de partijen

15. De verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat de bestreden beslissing steunt op het verslag van de arbeidsgeneesheer, maar dat dit verslag in strijd is met zijn evaluatie van 22 februari 2008 waarin door de korpschef wordt gesteld dat ondanks het feit dat er gedurende een bepaalde periode duidelijk spanningen waren tussen hem en de verzoeker, de verzoeker zich toch steeds ten volle is blijven inzetten voor het goed functioneren van zijn dienst. Hij voegt daaraan toe dat zijn persoonlijk dossier geen enkel stuk bevat dat een maatregel als de getroffenene kan verantwoorden. Hij betoogt ook nog dat de arbeidsgeneesheer allerlei zaken over hem poneert zonder dat deze beweringen met feiten worden gestaafd en dat niets van wat in het verslag wordt aangehaald bewezen is.

16. De verwerende partij antwoordt dat in het evaluatieverslag van de verzoeker reeds gewag gemaakt wordt van spanningen en dat het verslag, waarin duidelijk wordt aangegeven dat er een risico bestaat op een gewelddadige escalatie van het conflict, volstaat om enkele voorlopige maatregelen te nemen. Door het verslag van de arbeidsgeneesheer is de werkgever in kennis gesteld van de dreiging van geweld op het werk en is de werkgever op grond van artikel 32septies van de welzijnswet verplicht om de nodige maatregelen te nemen. Voorts benadrukt de verwerende partij nog dat het college van burgemeester en schepenen nooit heeft gesteld dat de verzoeker geweld heeft gebruikt of bedreigd heeft om geweld te gebruiken maar enkel heeft vastgesteld dat volgens de arbeidsgeneesheer de spanningen van die aard zijn dat zij tot geweld kunnen leiden, waarbij niet gezegd is dat dit geweld uitgaat van de verzoeker.

17. De verzoeker repliceert dat moest er sprake zijn van grensoverschrijdend gedrag zoals vermeld in het verslag van de arbeidsgeneesheer, dit zeker in zijn evaluatie vermeld zou zijn, of minstens zou blijken uit de stukken in zijn persoonlijk dossier. In zijn evaluatie wordt evenwel in tegendeel gesteld dat hij zich inzet voor het goed functioneren van zijn dienst en in zijn dossier steekt

geen enkel document dat wijst op grensoverschrijdend gedrag. Hij erkent dat er bij een dreiging van geweld maatregelen moeten worden genomen, maar dat belet niet dat nagegaan moet worden of daar wel voldoende grond voor is. Het verslag van de arbeidsgeneesheer is wat dat betreft zeer vaag: de arbeidsgeneesheer stelt enkel dat de verzoeker veel bij naam genoemd wordt door meerdere personen en dat zij in dat verband verscheidene verhalen heeft gehoord en de verwerende partij heeft niet nagegaan of deze vage beweringen die in zijn nadeel speelden, wel correct zijn.

18. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat de enkele dreiging voor een fysiek conflict een voldoende motief is om de bestreden beslissing te dragen. Die dreiging wordt voldoende aannemelijk gemaakt door het verslag van de arbeidsgeneesheer waarin wordt gesteld dat “meerdere agenten” haar “waarschuwen dat een fysiek conflict in de nabije toekomst mogelijk is”. In die omstandigheden kan van het bestuur niet gevraagd worden te bewijzen dat het de zekerheid heeft dat het conflict zal escaleren, temeer daar de bestreden beslissing slechts een voorlopige maatregel betreft. Uit verder onderzoek door de IDEWE is overigens gebleken dat er spanningen tussen de verzoeker en een deel van het personeel bestaan en dat het arbeidsklimaat is verbeterd sinds de bestreden maatregel.

Beoordeling

19. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De verwerende partij verwijst naar het vermijden van een mogelijk fysiek conflict in de toekomst, zoals dit de burgemeester en de korpschef ter kennis is gekomen via de e-mail van de arbeidsgeneesheer. De vraag rijst of het feitelijk bestaan van dit motief naar behoren is bewezen; zoniet kon de verwerende

partij er geen deugdelijke grondslag in vinden om de verzoeker uit zijn dienst te verwijderen.

20. Voor het bewijs van deze feiten beschikte de verwerende partij enkel over het verslag van de arbeidsgeneesheer, dat in zijn conclusie volgende vaststelling maakt: “Meerdere agenten waarschuwen mij dat een fysiek conflict in de nabije toekomst mogelijk is”. De andere tekortkomingen die blijkens het verslag aan de verzoeker toegeschreven worden, vormen geen indicatie dat een fysiek conflict op handen is; uit het verslag blijkt strikt genomen zelfs niet dat het de verzoeker is van wie een dreiging van geweld zou uitgaan. De arbeidsgeneesheer geeft in haar verslag geen nadere uitleg over dat nakend fysisch conflict. De verklaring steunt aldus op verhalen van een aantal niet nader bepaalde politieagenten en er blijkt niet dat er enig nader onderzoek naar deze dreiging van geweld werd gevoerd noch naar de mate waarin de verzoeker daarvoor verantwoordelijk is. Door zo te handelen heeft de verwerende partij rekening gehouden met feiten die niet afdoende bewezen werden. Het motief van een dreigend fysiek conflict in de toekomst is aldus niet voldoende concreet gemaakt en kan de bestreden beslissing niet rechtsgeldig onderbouwen.

De arbeidsgeneesheer verwijst in haar verslag ook nog naar tekortkomingen in het gedrag van de verzoeker. Ook wat dat betreft dient de Raad van State vast te stellen dat de vage en algemeen geformuleerde verklaring van de arbeidsgeneesheer geenszins door de verwerende partij werd geverifieerd. Het is volstrekt onduidelijk waarin het grensoverschrijdend gedrag van de verzoeker zou bestaan, hoe hij de goede werking van het korps zou verstoren, en welke personen hij het leven zuur zou maken, en op welke wijze hij dit dan zou doen.

21. De bestreden beslissing steunt op motieven waarvan het bestaan niet naar behoren is bewezen. Het middel is in die mate gegrond.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

22. De verzoeker voert de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en van die aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Hij betoogt dat de bestreden beslissing gegrond is op zijn persoonlijk gedrag nu ze gebaseerd is op het verslag van de arbeidsgeneesheer waarin onder meer wordt gesteld dat de verzoeker op een subtiële manier telkens weer grensoverschrijdend gedrag lijkt te vertonen, de goede werking van het korps lijkt te verstoren en het leven van meerdere personen lijkt te verzuren. Hij wordt door de bestreden beslissing ernstig in zijn belangen geschaad aangezien zijn rechtstoestand wordt gewijzigd en hij van een operationele en leidinggevende functie overgeplaatst wordt naar een louter administratieve functie waarin hij geen enkel gezag of leiding over wie dan ook meer heeft en niet langer evaluator of OBP met wacht meer is, terwijl de maatregel ook zeer verregaand is zoals blijkt uit de bijzondere richtlijnen die onder meer inhouden dat hij het commissariaat niet meer mag betreden en bepaalde faciliteiten verliest. Hij besluit dat alle voorwaarden vervuld zijn opdat er sprake zou zijn van het recht om zijn standpunt naar voor te brengen terwijl hij op geen enkel ogenblik hiertoe in de gelegenheid is gesteld.

23. De verwerende partij antwoordt dat de beslissing slechts een maatregel van inwendige orde is die niet steunt op het gedrag van de verzoeker maar enkel is genomen omwille van een dreiging van een gewelddadig conflict. Zij wijst ook op het voorlopig karakter van de maatregel, die slechts geldt in afwachting van de opmaak van een risicoanalyse en besluit dat voor dergelijke beslissingen geen hoorplicht bestaat.

Beoordeling

24. Het is een beginsel van behoorlijk bestuur dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gebaseerd is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem de mogelijkheid geboden wordt om op nuttige wijze zijn standpunt te doen kennen.

25. De bestreden beslissing is onmiskenbaar gesteund op het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Zij is ook van aard om zijn belangen zwaar aan te tasten nu hij zijn functie in afzondering dient uit te oefenen, met verlies van prerogatieven en faciliteiten. Die beslissing kon niet genomen worden zonder dat de verzoeker de mogelijkheid had om zijn standpunt over de aangelegenheid ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoeker heeft die mogelijkheid niet gekregen. De verzoeker had dan ook het recht om op een nuttige wijze zijn standpunt ten aanzien van de bestreden beslissing te doen kennen.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt artikel 2 van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beersel van 10 september 2008 waarbij Frank Devalck voorlopig wordt aangewezen voor de betrekking van ambtenaar verantwoordelijk voor de noodplanning van de gemeente Beersel, waarbij hem voor de uitvoering van deze opdracht een lokaal in het voormalig conciërgegebouw van het domein Rondenbos wordt toegewezen en waarbij hem wordt medegedeeld dat hij zijn aanwezigheid in het commissariaat strikt dient te beperken tot de tijd nodig voor het uitoefenen van zijn bevoegdheden als officier van bestuurlijke en gerechtelijke politie.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 juni 2011,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche